

รูปแบบคำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน

Type of Japanese Onomatopoeic Words Appeared in Comic Books

กันต์ อารลัยญาติ และ กมลา พานิชวิบูลย์
Gun Arlaiyart and Kamala Phanichvibul
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย
Faculty of Liberal Arts, Eastern Asia University

Received: February 22, 2019

Revised: May 27, 2019

Accepted: May 28, 2019

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้ ทำขึ้นเพื่อศึกษารูปแบบของคำเลียนเสียงธรรมชาติ (擬音語・擬態語) ที่ปรากฏในส่วนคำที่ใช้บรรยายภาพของหนังสือการ์ตูน เพื่อศึกษาว่ารูปคำที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนกับรูปคำที่เป็นแบบแผนของคำเลียนเสียงธรรมชาตินั้นต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากหนังสือการ์ตูนที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในส่วนการบรรยายภาพประกอบจำนวน 13 เล่ม ผลการวิจัยพบรูปแบบคำเลียนเสียงธรรมชาติโดยได้ตัวอย่างทั้งสิ้น 384 คำ ผลที่ได้คือคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนในส่วนของคำบรรยายภาพที่มีรูปแบบต่างจากคำเลียนเสียงธรรมชาติทั่วไปแบ่งได้ 18 รูปแบบ

คำสำคัญ: ภาษาญี่ปุ่น, คำเลียนเสียงธรรมชาติ, หนังสือการ์ตูน

Abstract

This research aims to study the type of Japanese onomatopoeic words which appear in Japanese comic books. The purpose of this research is to compare between typical Japanese onomatopoeic words and those appeared in comic books. The data collected from 13 Japanese comic books. The result shows that there are 384 words appeared and can divide into 18 types.

Keywords: Japanese, onomatopoeic words, comic books

บทนำ

คำเลียนเสียงธรรมชาตินั้นเกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยในสมัยแรกนั้นมุขย์ยังไม่รู้จักการใช้ภาษา ก็จะใช้ภาษาใบ เป็นการแสดงการเคลื่อนไหวทางอวัยวะ เช่น โบกมือ ชี้นิ้ว สั่นศีรษะ เป็นต้น ต่อมาก็เป็นการสั่นเพื่อเสียงออกตามอารมณ์ความรู้สึก เช่น เมื่อดีใจ เสียใจ เมื่อใช้

เสียงนั้นบ่อยๆ ก็ทำให้เป็นที่เข้าใจใน ชื่นมูลเหตุของการเกิดภาษานั้นนักภาษาศาสตร์สันนิษฐานว่าเกิดจากการเลียนเสียงแวดล้อมที่ปรากฏขึ้น เช่น เสียงของสัตว์ (กบ กากเหوا จิงจก) เสียงของวัตถุ (ตึง ตั้ง ปัง ครุด ครีด โครม ฉี่ ปอง แปঁ กรับ ฉিং ฉ่อง) เสียงธรรมชาติ (เบรี้ยะ เบรี้ยง

ซ่า) เมื่อมนุษย์ได้ยินเสียงเหล่านั้น ก็เกิดเลียนเสียงตาม และก็เป็นภาษาขึ้น (กำชัย ทองหล่อ, 2540) นอกจากนี้ ยังมีผู้กล่าวว่าคำเลียนเสียงธรรมชาตินั้นมนุษย์ใช้อวัยวะออกเสียงเลียนเสียงจริงของธรรมชาติ แต่เสียงที่เปล่งออกมากันนั้นไม่เหมือนกับเสียงจริง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่แม้กระนั้นก็ พยายามรู้ว่าเสียงจริง ๆ นั้น มีลักษณะอย่างไร เช่นเสียงปืน “ปัง” คำว่า ปัง นั้นอาจจะต่างจากเสียงปืนลั่นอยู่บ้าง แต่ให้ความรู้สึกถึงเสียงที่เกิดอย่างฉับพลันรุนแรง และกังวล (นวารณ พันธุเมรา, 2539)

การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นมีในชีวิตประจำวัน ทั้งในหนังสือพิมพ์ นิยาย ป้ายโฆษณาต่าง ๆ ซึ่งคำเลียนเสียงธรรมชาตินั้นมีรูปคำที่ตายตัว คือ เป็นคำหนึ่งพยางค์ เช่น 「ふ」 「ド」 สองพยางค์ เช่น 「キラ」 「ペコ」 หรือ มีลักษณะที่เข้าคำ เช่น 「ペラペラ」 「トントン」 แม้จะอยู่ประเภทหนึ่งของการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีที่ใช้มากและต่างไปจากรูปคำที่มีอยู่ทั่วไปตามหนังสือพิมพ์หรือนิยาย เป็นต้น นั่นก็คือคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปราภูในหนังสือการ์ตูน ที่ใช้บรรยายภาพว่าภาพนั้น ๆ มีบรรยายกาศ หรือมีเสียงอะไรในขณะนั้นอันเป็นลักษณะเฉพาะที่ผู้เขียนจะสื่อสารออกมาจากภาพนั้น ๆ ในการ์ตูนเป็นการสร้างอรรถรสให้แก่ผู้อ่าน เช่น 「ペアアアアア」 「ザアーツ」 ซึ่งคำเลียนเสียงเหล่านี้มีรูปคำที่ต่างกันไปจากรูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปราภูในสื่อลักษณะอื่น ในงานวิจัยนี้จึงศึกษาถึงรูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปราภูในหนังสือการ์ตูน

วัตถุประสงค์การวิจัย

- เพื่อศึกษารูปคำของคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่น
- เพื่อศึกษารูปคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นแบบที่ปราภูในหนังสือการ์ตูน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

Tamori & Lawrence (1999) กล่าวว่ารูปแบบของเสียงของคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นนั้น มี

อยู่ด้วยกัน 2 ประเภทใหญ่ คือ

1. คำที่มีเสียงพื้นฐาน 1 โนระ

คำเลียนเสียงธรรมชาติมีเสียงพื้นฐานเพียง 1 โนระได้ก็จริง แต่ก็จะมีลักษณะที่เพิ่มด้วยเสียงกัก/Q/ หรือเสียง/N/ อยู่ด้วย เช่น

(1) ふ (と) つ (と)

(2) ちゅつ ふつ はつ か
つ きゅつ

بان บัน ชون 坎
こん

ซึ่งเสียงเหล่านี้มักใช้เลียนเสียงของคนหรือสัตว์ หรือเสียงต่าง ๆ ในธรรมชาติ นอกจากนี้แล้วยังมีคำที่เพิ่มเสียงยาวลงໄไปได้อีก เช่น

(3) がー ぐー ぎやー ぎ
ゅー かー

เมื่อมีเสียงยาวแล้ว ก็มีที่เพิ่มเสียงกัก/Q/ หรือเสียง/N/ลงไปตอนท้ายได้อีกด้วย

(4) ばーつ ふーつ さーつ
ばーん がーん ごーん

นอกจากนี้เสียงที่มีพื้นฐานจากโนระเดียวันนี้ก็สามารถนำเสียงมาซ้ำกันได้ เช่น

(5) くっくつ きやっきやつ
きゅつきゆつ

بانバン บันบัน 坎
坎

がーがー ぎやーぎやー^一
かーかー

2. คำที่มีเสียงพื้นฐานจาก 2 โนระ

มีลักษณะเดียวกันกับโนระเดียว เช่น

(6) がば ぐい はた ひし
ぴた

เสียงลักษณะนี้เป็นเสียงแบบโบราณซึ่งในปัจจุบันก็สร้างคำโดยใส่เสียงกัก หรือเพิ่ม 「り」 ลงไป เช่น

(7) ばたつ ばさつ ぱらつ
ぐさつ

ばたり ばさり ぱらり
ぐさり

เสียงที่ลงท้ายด้วยเสียงกัก กับ 「り」 นั้นสามารถจับเป็นคู่ได้ โดยเกิดจากลักษณะของการละเสียง ระหว่างเสียงท้าย 「り」 สระ /i/ นั้นถูกละออกไป เหลือแต่เสียงพยัญชนะ /r/ ทำให้มีความคล้ายกับคำว่า 「と」 ก็จะกลایเป็นเสียงกัก /Q/ ไป นอกจางเสียงกัก และ 「り」 ในข้อ (7) แล้วก็ยังมีเสียง /N/ อีกด้วย เช่น

(8) ばたん ぼとん どきん
ごろん

แต่มีคำอึกส่วนหนึ่งที่มีเสียงกัก และเสียง /N/ แทรกอยู่ต่างกลางระหว่างคำ เช่น

(9) どつか はっし すくく
むんず ざんぶ

ซึ่งเป็นรูปในภาษาโบราณที่มักไม่ปรากฏในภาษาปัจจุบัน นอกจากนี้ยังมีอีกประเภทหนึ่งซึ่งมีเสียงกัก หรือเสียง /N/ แทรกอยู่ต่างกลางและยังตามด้วย 「り」 อีกด้วย เช่น

(10) ばっさり ばったり が
っくり ぐったり

ぼんやり ふんわり げん
なり こんがり

เสียงที่เกิดจาก 2 โมะนี้ก็ยังมีลักษณะของการซ้ำคำอยู่ด้วยเหมือนกัน เช่น

(11) ばさばさ ばたばた こ
ろころ

บางคำเมื่อมีการซ้ำแล้วจะมีการเปลี่ยนเสียงไป เช่น

(12) がさごぞ がたごと か
らころ かさこそ

どたばた むちやくちや
ペちやくちや うろちょろ

เสียงโมะที่สองจะยังคงเดิมแต่เสียงโมะแรกนั้น จะเปลี่ยนเสียงไป และยังมีคำที่มีการเปลี่ยนเสียงคล้ายๆ กันอีก เช่น

(13) ちらほら ちやはや ど
ぎまぎ のらくら

ซึ่งเป็นการเปลี่ยนของโมะเท่านั้น ตัวอย่างเช่น 「どぎまぎ」 คือไม่มีคำที่เกิดจากการซ้ำคำทั้ง 「*どぎどぎ」 และ 「*まぎまぎ」 ดังนั้น จึงไม่เรียกว่าการซ้ำคำ แต่อย่างไรก็ได้ยังมีคำที่ห้องโมะไม่มีเสียงเดียวกันเลยมาร่วมกันก็มี เช่น

(14) ぶつくさ ちょこまか
がたぴし

นอกจากนี้การซ้ำคำยังทั้งที่แบบมี 「り」 ต่อท้าย CVCVri หรือว่ามีเสียง /N/ CVCVN ก็ยังมีการซ้ำคำได้ เช่น

(15) ばたりばたり ぼどりぼ
どり どぎりどぎり

ばたんばたん ぼとんぼと
ん どぎんどぎん

ซึ่งก็ยังมีการเปลี่ยนเสียงได้ด้วย เช่น

(16) がたんごとん からんこ
ろん かたんことん

がたりことり かたりこと
り ちらりほらり

นอกจากทั้งหมดที่กล่าวไปแล้ว ยังมีรูปแบบที่เป็นลักษณะพิเศษ เช่น

(17) ほうほけきよう こけこ
っこ すっからかん

すってんこんろり とんち
んかん つんつるてん

ซึ่งที่กล่าวมาทั้งหมดก็เป็นเสียงและรูปของคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่น

Kim (1996) ศึกษาถึงคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีความหมายเดียวกันและความเป็นอิสระของคำ คำเลียน

เสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นนั้น มีคำที่มีความหมายเดียวกัน แต่มีลักษณะของคำต่างกันออกไป เช่น がふ がふかふ がふつ がふり がふり がふり ซึ่งมีความหมายเดียวกันทั้งหมด แต่ลักษณะของคำ เกิดจาก การเข้าคำ การใช้เสียงกักต่อท้าย การใช้ตัว「り」 ต่อท้าย เพื่อทำให้มีรูปเสียงที่หลากหลายขึ้น

การศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาตินี้มีสองลักษณะ คือ การศึกษาด้านความหมายและ การศึกษาด้านรูปคำ โดยในด้านรูปคำนั้นจะมีการเพิ่มพยางค์เข้าไปเพื่อให้คำที่หลากหลาย Kim (1996) ยังได้อ้างถึงงานของ Tamori (2002) ไว้ว่าด้วยว่าคำเลียนเสียงธรรมชาตินี้มีอยู่ด้วยกันสองอย่าง อย่างแรกคือคำที่จะต้องตามด้วยคำช่วย และ กับอย่างที่สอง คือคำที่ไม่ต้องตามด้วยคำช่วย ซึ่งคำที่ตามด้วยคำช่วย จะนั้นจะทำให้ “ความมั่งคงของคำศัพท์” ต่างหากจากนี้ Kim (1996) ยังกล่าวไว้ว่า ลักษณะของคำเลียนเสียงธรรมชาตินี้มี 2 ประเภท คือ ประเภทที่มี 4 พยางค์ และประเภทที่มีเสียงกัก ซึ่งคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่นั้นจะมี 4 พยางค์ซึ่งทำให้สามารถประกูลในประโยชน์เดียว ๆ ได้โดยไม่ต้องมีคำช่วย ซึ่งคำที่มีน้อยกว่า 4 พยางค์นั้นจำเป็นที่จะต้องใช้กับคำช่วย และโดยเฉพาะคำที่มีเสียงกัก ซึ่งเสียงกักนั้นจะให้ความหมายลักษณะที่เป็นเหตุการณ์แบบทันทีทัน刻 และยังมีข้อเสนอว่าคำที่มีเสียงยาว หรือเสียง /N/ นั้นมีความหมายเป็นอิสระมากกว่าคำที่มีเสียงกัก Kim (1996) ยังให้ข้อเสนอว่าคำที่เกิดขึ้นใหม่นั้นมักจะมี 4 พยางค์ ซึ่งคำนั้น ๆ ที่สามารถที่จะใช้ได้โดยไม่ต้องมีคำช่วยใดๆ

สมมติฐานการวิจัย

คำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนจะมีรูปคำพิเศษที่ต่างจากคำเลียนเสียงธรรมชาติทั่วไป

วิธีดำเนินการวิจัย

ศึกษารูปคำของคำเลียนเสียงธรรมชาติ ที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนในส่วนคำที่ใช้บรรยายภาพ เพื่อศึกษาว่ารูปคำที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนกับรูปคำที่เป็นแบบแผนของ

คำเลียนเสียงธรรมชาตินั้นต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร โดยศึกษาเฉพาะคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนในส่วนที่เป็นคำบรรยายภาพเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับส่วนที่เป็นเนื้อหาหรือบทพูด

การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากจากหนังสือการ์ตูนที่ผู้จัดมีอยู่ ได้ตัวอย่างหนังสือการ์ตูนที่จะนำมาดูการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติในส่วนคำบรรยายภาพได้ 13 เล่มดังนี้

- 1) Fujiko • F • Fujio. (1984). Doraemon, Vol.29. Shogakukan. (in Japanese)
- 2) Fujiko • F • Fujio. (1989). Doraemon, Vol.39. Shogakukan. (in Japanese)
- 3) Sakura Momoko. (1991). Chibimarukan, Vol.7. Shueisha. (in Japanese)
- 4) Takahashi Rumiko (1994). Ranma Ni Bun no Ichi, Vol.30. Shogakukan. (in Japanese)
- 5) Takeuchi Naoko (1994). Pretty Soldier Sailor Moon, Vol.8. Kodansha. (in Japanese)
- 6) CLAMP. (1996). Magic Knight Ray Earth 2, Vol.3. Kodansha. (in Japanese)
- 7) Aoyama Gosho. (1999). Detective Conan, Vol.22. shogakukan. (in Japanese)
- 8) CLAMP. (1999). Card Captor Sakura, Vol.10. Kodansha. (in Japanese)
- 9) CLAMP. (2000). X, Vol.14. Kadokawa. (in Japanese)
- 10) Saito Chiho. (2002). Anastasia Club, Vol.1. Shogakuakan. (in Japanese)
- 11) Oba Tsugumi and Obata Takeshi. (2005). Death Note, Vol.5. Shueisha. (in Japanese)
- 12) Adachi Mitsuru. (2007). Cross Game, Vol.9. Shogakukan. (in Japanese)
- 13) Ando Yuma and Asaki Masashi. (2007).

เกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งโครงสร้างคำของคำเลียนเสียงธรรมชาติแบบปกติ ได้มาจากงานของ Tamori & Lawrence (1999) ที่สามารถแบ่งโครงสร้างของรูปคำได้ชัดเจน และว่ามีส่วนที่เป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสรรรวมทั้งเสียงกัก เสียงยาว และเสียงนาสิกได้ครบถ้วน

ผลการวิจัย

การศึกษารูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนในส่วนคำบรรยายภาพนั้น ตัวอย่างที่ได้จากหนังสือการ์ตูนที่ผู้จัดมืออยู่ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลาก โดยได้ตัวอย่างทั้งสิ้น 384 คำ มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพื่อศึกษารูปคำของคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นและเพื่อศึกษารูปคำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนว่ามีความแตกต่างจากทั่วไปอย่างไร โดยผลที่ได้มีดังต่อไปนี้

ตาราง 1

ประเภทหนังสือการ์ตูน

ประเภทการ์ตูน	จำนวนлем
การ์ตูนผู้ชาย	7
การ์ตูนผู้หญิง	6
รวม	13

โดยเกณฑ์ที่ใช้แบ่งระหว่างการ์ตูนผู้หญิงและการ์ตูนผู้ชายนั้น แบ่งตามที่สำนักพิมพ์ของหนังสือการ์ตูนนั้นๆ กำหนดไว้ว่าอยู่ในหมวดใด โดยกลุ่มที่สำนักพิมพ์กำหนดให้เป็น「少年マンガ」 จะเรียกว่าการ์ตูนผู้ชาย ส่วนกลุ่มที่สำนักพิมพ์กำหนดให้เป็น「少女マンガ」 จะเรียกว่าการ์ตูนผู้หญิง

ตาราง 2

คำและรูปเลียนเสียงธรรมชาติทั้งหมดที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนที่ใช้เป็นตัวอย่าง

ประเภทการ์ตูน	จำนวนคำ
การ์ตูนผู้ชาย	279
การ์ตูนผู้หญิง	105
รวม	384

จากตัวอย่างทั้งสิ้น 384 คำ มีคำที่มาจากการ์ตูนผู้ชาย 279 คำ และการ์ตูนผู้หญิง 108 คำ

รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนแตกต่างจากรูปคำเลียนเสียงธรรมชาติทั่วไปที่ปรากฏในสื่ออื่น

จากการศึกษาในครั้งนี้พบรูปแบบของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีรูปคำที่ต่างจากรูปคำแบบปกติตามเกณฑ์ของ Tamori & Lawrence (1999) ทั้งสิ้น 139 คำ โดยมีรูปคำที่ต่างจากไปดังนี้

- รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติพยางค์เดียวที่มีการลากเสียงยาว หรือซ้ำคำมากกว่าสองครั้งขึ้นไป หรือ A-, AA-, AAA, AAA...

ゲイ, ドドオ, ザザー, ガガガ, ドドド, ザザザ, ワワワワ, ゴゴゴゴゴ。., ズズズズズ, ててててて, ぢやぢやぢやぢやぢや, ジジジジジ, ぱぱぱぱぱ,

ズズズズズズ, ドドドドドドド, ゴゴゴゴゴゴゴ, ウウウウウウウウ,

- รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ซ้ำเสียงพยางค์แรก และพยางค์หลังเป็นเสียงนาสิก เสียงกัก หรืออักษรหนึ่งพยางค์ และมีการซ้ำพยางค์ข้างท้ายก่อนเพิ่มเสียงนาสิก หรือ AAAN, AAB, AAN, AAQ, AABBN

ペペペん, ブブウ, ズズウウン, タタン, たたつ

- รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงพยางค์หน้า เป็นเสียงยาว หรือ A-B

キーコ, ひよーい

4. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีการลากเสียงยาว และลงท้ายด้วยเสียงนาสิก หรือ ABBBBBN, ABBBBN, ABB-N

パアアアアアン, ドオオオオン,
ウイイーン

5. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่พยางค์หลังมีการลากเสียงยาว และรูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่มีการข้าค้ำและมีการลากเสียงยาวในพยางค์ท้าย หรือ AB- และ ABAB-

ブガア, ザバー, ゴオー, ワアー,
フシュー, フウフウー, ガバア

6. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่พยางค์ท้ายเป็น ri และช้าสองครั้ง หรือ ABriABri

ニタリニタリ

7. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่ข้าค้ำมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป หรือ ABABAB, ABABABAB...

ペコペコペコ, もじもじもじ, ばさばさばさ, せかせかせか, ごきやごきやごきや, パシャパシャパシャ, シャワシャワシャワ, ザワザワザワ, ドガドガドガ, じょごじょごじょご, カンカンカンカン, くるくるくる, バキバキバキ, キラキラキラ, ザワザワザワ, メラメラメラ, ヒソヒソヒソ, でふでふでふでふ, すたすたすたすた, どすどすどすどす, つかつかつかつか, すたすたすたすた, ドキドキドキドキ, ぱりぱりぱりぱり, バリバリバリバリバリバリバリバリバリ

8. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่ข้าสองครั้งที่พยางค์ท้ายเป็นเสียงกัก และเป็นเสียงนาสิก หรือ ABABQ, ABABCN

ふるふるつ, ムカムカプン

9. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่พยางค์ท้ายข้าสองครั้งขึ้นไป และบางคำพยางค์ท้ายมีการลากเสียงยาว หรือ ABB, ABBB, ABBB..., ABB-

ブルル, ぎゅるる, ブロロオ, どざざー, ぜへへーぜへへー, どたたた, ぬううう, ビヨオオオ, ズアアア, ギヤーハハハ, ひゆるるるる, パアアアア, ワアアアア, グアアアア, ずででででで, ひいいいいいい, ふるるるるる, ゴオオオオ, ヴアアアア, ギエエエエエエ, パラララララララ

10. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่ลงท้ายด้วยเสียงนาสิก หรือ ลากเสียงยาวแล้วลงท้ายด้วยเสียงนาสิก หรือ สองพยางค์ที่ลงท้ายด้วยเสียงนาสิกแล้วข้าค้ำ หรือ ABN, AB-N, ABNABN

バタン, ウガーン, ギヤシーン, ガラーン, ピシャーン, プルーン, ぽかーん, ガシャーン, ドシーン, ゴクンゴクン, スポンスpon, ちゅどんちゅどん, スコンスコン

11. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงหลักสามพยางค์ ที่มีการข้าพยางค์ท้ายและมีเสียงนาสิก พยางค์ท้าย หรือเสียงกักพยางค์ท้าย หรือ ABCB, ABCBCBCBC, ABCC, ABCN, ABCQ

バシイツ, どばしばしばしばしばし, ばきべきぼき, ガシャアア, カラコロ, がはげへごほ, ウラチパンチ, どばじやーん, そるおつ, ビチカッ

12. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีพยางค์ท้ายเป็นเสียงนาสิกและเสียงกัก หรือ ABNQ

パワンツ, ガチャンツ, タシンーツ

13. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ลงท้ายด้วยเสียงกักและบางคำข้าค้ำ หรือ ABQ, ABQABQ, ABQQ

ビシツ, むにーつ, ズシツズシツ, ぺこつぺこつ, ポタッポタポタポ

タツ, ギヤーハツハツハツハ, ずりつつ

14. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงนาสิกแทรกอยู่กลางคำ หรือ ANBC, ANBCBC, ANB-N, ANNNB

どんごろ, ごんごろごろ, キンコン, ウンシント

15. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงท้ายเป็นเสียงนาสิกและช้ำคำ หรือ ANANAN, A-NA-NA-N

しゅんしゅんしゅん, パンパンパン, ミーンミーンミーン

16. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงกักแทรกกลางคำ และที่ลงท้ายด้วยเสียงกักแล้วช้ำคำ หรือ AQBC, AQBAQBAQBAQB, AQAQAQ

べつきし, どつきどつきどつきどつき, タツタツタツ, ハツハツハツ, たつたつたつ

17. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงกักแทรกกลางคำและลงท้ายด้วยเสียงนาสิก หรือ AQA-N, AQBN, AQBNAQBN, AQN

ガッチャーン, パッカン, ゴットン, こっせん, どつきーん, どつくんどつくん, ガン

18. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีหลายพยางค์ และมีการแผลงเสียงเป็นเสียงพยัญชนะในวรรคถัดไป

ばきべきぼき, カラコロ, がはげへごほ, ウラチパンチ, からーんこらんーん

กล่าวโดยสรุปผลที่ได้คือคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนในส่วนของคำบรรยายภาพที่มีรูปแบบต่างๆ จากคำเลียนเสียงธรรมชาติทั่วไปแบ่งได้ 18 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติพยางค์เดียวที่มีการลากเสียงยาว หรือช้ำคำมากกว่าสองครั้งขึ้นไป

2. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ช้ำเสียงพยางค์แรก และพยางค์หลังเป็นเสียงนาสิก เสียงกัก หรืออึกหนึ่งพยางค์ และมีการช้ำพยางค์ข้างท้ายก่อนเพิ่มเสียงนาสิก

3. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงพยางค์หน้า เป็นเสียงยาว

4. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีการลากเสียงยาว และลงท้ายด้วยเสียงนาสิก

5. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่พยางค์หลังมีการลากเสียงยาว และรูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่มีการช้ำคำและมีการลากเสียงยาวในพยางค์ท้ายที่

6. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่พยางค์ท้ายเป็นร้า และช้ำสองครั้ง

7. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่ช้ำคำมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป

8. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่ช้ำสองครั้งที่พยางค์ท้ายเป็นเสียงกัก และเป็นเสียงนาสิก

9. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่พยางค์ท้ายช้ำสองครั้งขึ้นไป และบางคำพยางค์ท้ายมีการลากเสียงยาว

10. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติสองพยางค์ที่ลงท้ายด้วยเสียงนาสิก หรือ ลากเสียงยาวแล้วลงท้ายด้วยเสียงนาสิกแล้วช้ำคำ หรือ ส่องพยางค์ที่ลงท้ายด้วยเสียงนาสิกแล้วช้ำคำ

11. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงหลักสามพยางค์ ที่มีการช้ำพยางค์ท้ายและมีเสียงนาสิก พยางค์ท้าย หรือเสียงกักพยางค์ท้าย

12. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีพยางค์ท้ายเป็นเสียงนาสิกและเสียงกัก

13. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ลงท้ายด้วยเสียงกักและบางคำช้ำคำ

14. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงนาสิกแทรกอยู่กลางคำ

15. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงท้ายเป็นเสียงนาสิกและช้ำคำ

16. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงกักแทรกกลางคำ และที่ลงท้ายด้วยเสียงกักแล้วช้ำคำ

17. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีเสียงกักแทรก

กลางคำและลงท้ายด้วยเสียงนาสิก

18. รูปคำเลียนเสียงธรรมชาติที่มีหลายพยางค์ และมีการแผลงเสียงเป็นเสียงพยัญชนะในรั้นคัดไป

การอภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่องคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏ ในหนังสือการ์ตูนในส่วนคำบรรยายภาพครั้งนี้ สามารถ กล่าวได้ว่าการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่ใช้บรรยาย ภาพนั้นเป็นการที่ผู้เขียนต้องการที่จะให้ผู้อ่านได้ทราบ ถึงบรรยากาศหรือเสียงที่อยู่ในภาพนั้น ๆ ออกแบบได้อย่าง สมจริง ดังนั้นคำที่แสดงเสียงในภาพนั้น ๆ จึงเป็นคำที่แสดง ถึงเสียงที่ผู้เขียนสร้างให้เกิดขึ้นจริงในสถานการณ์นั้น การ ใช้คำจึงพยายามทำให้ใกล้เคียงกับเสียงจริงมากที่สุด ดัง นั้นรูปคำที่ใช้จึงแตกต่างออกไปจากรูปคำที่ใช้เลียนเสียง ในบทร้อยแก้วทั่วไป

นอกจากนี้ การ์ตูนบางเรื่องที่สำหรับเด็กเล็ก เช่น 『ドラえもん』 หรือ 『ちびまるこちゃん』 จะเห็นได้ว่ามีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ ในปริมาณที่มากกว่าเรื่องอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เขียน ต้องการสื่อให้เด็ก ๆ ที่อ่านการ์ตูนนั้น ๆ ชิมซับสถานการณ์ที่ อยู่ในภาพการ์ตูนนั้นอย่างชัดเจน และนอกจากนี้ตัวหนังสือ ที่อยู่ในภาพพยัญช่วยเสริมอรรถรสในด้านความขบขันอีกด้วย และรูปคำที่ใช้โดยมากจะเป็นรูปคำที่ตรงกับแบบที่ปรากฏ ทั่วไป โดยไม่ค่อยมีรูปคำที่ออกแบบรอบเท่าไหร่นัก ทั้งนี้ อาจเพื่อให้เด็กผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายโดยไม่ต้องตีความมาก

จะเห็นได้ว่าการ์ตูนที่เน้นในแนวลอกอุ่ง 『らんま 1/2』 ก็มีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติใน ส่วนคำบรรยายภาพค่อนข้างมาก และนอกจากจะมากแล้ว ส่วนใหญ่คำที่ใช้จะมีลักษณะที่แผลกออกไปจากแบบแผน เดิม ทั้งนี้คำที่แผลกออกไปก็สร้างความตกลงให้กับรูปภาพ และตัวเนื้อเรื่องได้อีกด้วย

สำหรับการ์ตูนสำหรับเด็กผู้ชายที่เลือกมาก็จะ เป็นแนวสืบสวนสอบสวน 『名探偵コナン』 แนวลึกลับ 『デスノート』 แนวกีฬา 『クロス・ゲーム』 และแนวสังคมวัยรุ่น 『シバトラ』 คำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏไม่ค่อย

มากทั้งนี้ เพราะผู้เขียนจะบรรยายบรรยากาศต่าง ๆ ด้วย ภาพมากกว่าตัวหนังสือ และบางครั้งเนื้อหาที่สำคัญจะ ตกอยู่ในบทพูดมากกว่าภาพซึ่งเป็นส่วนประกอบเท่านั้น ในส่วนการ์ตูนแนวกีฬาจะมีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ มากกว่าแนวอื่น ๆ เพราะจะใช้บรรยายเสียงบรรยากาศใน สนามแข่งขันเบสบอล ดังนั้นรูปคำที่ออกแบบก็จะเป็นเสียง ช้าเพื่อแสดงความดังของเสียง หรือความยาวของเสียง ยังมีการใช้รูปคำที่ประกอบด้วยเสียงนาสิกท้ายพยางค์ซึ่ง เป็นการแสดงเสียงที่กังวลออกไป

การ์ตูนผู้หญิงที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นการ์ตูนแนว เวทมนตร์เหนือธรรมชาติ ดังนั้นคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ใช้ จะเป็นเสียงของเวทมนตร์ เสียงต่อสักกับปีศาจ เสียงสัตว์ต่างๆ ดังนั้นเสียงที่ใช้จะต่างจากเสียงที่มีอยู่จริงบนโลก จะมีเสียง ชุ่น เสียงยาว เสียงก้อง ของพลังเวทย์ต่างๆ ซึ่งช่วยสร้าง อรรถรสในการจินตนาการเสียงร่วมกับการดูภาพประกอบ

โดยสรุปแล้ว คำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏ ในหนังสือการ์ตูนในส่วนคำบรรยายภาพนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ เขียนต้องการที่จะสื่อสารกับผู้อ่านนอกเหนือจากภาพ ประกอบเพื่อสร้างบรรยากาศให้ผู้อ่านได้รับรู้ และสามารถ นึกถึงน้ำเสียง อารมณ์ร่วมไปกับงานเขียนต่างๆ ของผู้เขียน เหล่านั้น และเพื่อที่จะพยายามให้คำนั้นสามารถเลียนเสียง ได้ใกล้กับจินตนาการของผู้เขียนมากที่สุด จึงเป็นการทำให้ ผู้เขียนต้องเลือกใช้คำที่แผลกออกไปและบางครั้ง คำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเหล่านั้นก็เป็นการ สร้างเอกลักษณ์ให้กับตัวผู้เขียนเองอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏใน หนังสือการ์ตูนในส่วนของคำบรรยายภาพในครั้งนี้นั้น มี ตัวอย่างที่เลือกมาใช้ก็อาจจะยังไม่กว้างขวางมากพอ จึง มีข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยดังต่อไปนี้

1. การสุมตัวอย่างยังไม่กว้างขวางพอที่จะอธิบาย ลักษณะเฉพาะของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏใน หนังสือการ์ตูนทั้งหมดได้

2. คำเลียนเสียงธรรมชาติในภาษาญี่ปุ่นมีที่ใช้มาก การตัดสินว่าคำไหนแผลกออกไปจากพากเงนที่ใช้น่าจะ

ต้องครอบคลุมได้มากกว่านี้

3. เป็นที่น่าศึกษาต่อไปถึงการเปลี่ยนแปลงของคำเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนแต่ละยุคสมัย ว่าคำที่มีความหมายเดิมจะมีรูปคำเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง และแนวโน้มของการเกิดรูปคำแบบใหม่ๆ นั้นจะเป็นในพิศทางใด

4. การศึกษาในครั้งนี้ศึกษาเฉพาะรูปคำเท่านั้น ไม่ได้ศึกษาในเรื่องความหมาย ซึ่งถ้าศึกษาในเรื่องของความหมายด้วยก็อาจจะได้มุมมองที่ต่างไป เช่น คำที่มีรากเดียวกับแต่เมื่อรูปคำที่ต่าง ๆ กันออกไป ความหมายของแต่ละรูปคำจะมีความแตกต่างในรายละเอียดอย่างไร สามารถใช้แทนกันได้หรือไม่

References

- Bhandhumetha, N. (1996). *Onomatopoeia: 80th anniversary of two professors*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Kim, H. J. (1996). A study of the onomatopoeic synonyms and their lexical stability of Japanese. *Tsukuba Journal of Applied Linguistics*, 3(1), 41-48. (in Japanese)
- Tamori, I. (2002). *Fun with onomatopoeias*. Tokyo: Iwanamishoten. (in Japanese)
- Tamori, I., & Lawrence, S. (1999). *Onomatopoeias' forms and meanings*. Tokyo: Kuroshio. (in Japanese)
- Tonglor, K. (1997). *Principles of Thai language* (10th ed.). Bangkok: Ruamsarn. (in Thai)

